

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Ann Roth

Adóügyek, szívügyek

Stella Bagwell

Mondd meg, ki vagyok!

Jennifer Greene

Álom rózsaszínben



Minden percse különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Ann Schuessler, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Ooh, Baby!* (Harlequin Mills&Boon, American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2017)

• *Magyarra fordította:* Párkányi Marcella

© Stella Bagwell, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Deputy's Lost and Found* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2017)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

© Alison Hart, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Yours, Mine & Ours* (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2016)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 355. számában, 2024.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-844-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Ann Roth

Adóügyek, szívügyek

1. FEJEZET

– Szia, Lily, itt Janice!

Mintha ő nem ismerné fel rögtön a saját húga hangját...

– Figyelj csak, Hailey, a mami van a telefonban végre-valahára! – súgta oda Lily a csípőjén ülő gőgicselő kisbabának.

– Da-da – gügyögte Hailey.

A kislány a maga hét hónapjával persze messze volt még attól, hogy beszélni tudjon, Lily mégis úgy érezte, érti őt.

– Hailey üdvözl, és örül, hogy hallja a hangod.

Lily közben a telefontal a fülén átment a nappaliba, majd átpréselte magát az irodájául szolgáló szék és íróasztal között.

– Hailey igazi kis cukorfalat, de a barátaimmal megbeszéltem, hogy együtt ebédelünk, és nem-sokára indulnom kellene. Ma van ugyanis a születésnapom.

– Te jó ég, csak nem április harmincadika van? Teljesen elfeledkeztem róla. Boldog születésnapot, Lily! Vagy inkább mondjam, hogy boldog születésnapot, te vénasszony?

Lily elfintorodott.

– Nagyon vicces! Te sem vagy sokkal fiatalabb.

A kisbabát megtartani egyre nehezebb lett, így Lily átmászott a gyerekhalmikkal borított dohányzóasztalon, és lehuppant Hailey-vel együtt a kanapéra, egyik kezével a kisbaba apró testét karolva.

– Két év, és te következel.

– Erre egyelőre gondolni sem akarok.

Jellemző Janice-re ez a válasz... Néha éppen olyan felelőtlenül tud viselkedni, mint egy tinédzser.

– Na, de térjünk vissza Hailey-re – mondta Lily. – Már itt kéne lenned érte. Nem felejtetted el, ugye? – Idegesen felnevetett. – Nem mintha elfelejthetnéd a saját lányodat.

Pedig Lily nem járt olyan messze az igazságtól. Amikor Janice szerelmes, akkor csak és kizárólag a pasira tud gondolni, semmi másra – pontosan úgy, ahogyan az anyjuk. Janice jelenleg egy rockbanda basszusgitárosával járt, akivel épp egy romantikus hétvégét töltött el San Franciscóban.

Janice nem válaszolt.

– A géped pontosan érkezett – folytatta Lily. – Utánanéztam a neten. Hol vagy?

– Nos...

Janice habozása hallatán Lily fejében megszólalt a vészcsengő. Hailey is egyre nyugtalanabban fészkelődött, ezért a hátára fektette. A baba pufók kezével és lábával hadonászott, és széles, fogatlan vigyort küldött Lily felé.

– Csak nem késted le a kompot?

A Halo nevű szigetet ugyanis csak hidroplánnal vagy komppal lehetett megközelíteni. A két lehetőség közül a komp volt megfizethetőbb.

– Nem mondhatnám. Jaj, Lily, nem fogod elhinni, hogy mi történt! Bobby meghívott, hogy kísérem el őt és zenekarát a turnéjukra! Még az is lehet, hogy megengedik, hogy vokalistaként énekeljek a háttérben! Ez lehet az én áttörésem. Annyira izgatott vagyok!

Hallatszott Janice hangján, hogy úszik a boldogságban. Lily természetesen örült a hír hallatán, hiszen a húga, amióta csak az eszé tudta, arról álmodozott, hogy énekesnő lesz. De mi legyen Hailey-vel?

– Szuper, de nem lesz nagyon megerőltető a babának a sok utazás? Gondolj csak a mi zűrzavaros gyerekkorunkra! Nem éppen emiatt esküdtünk meg, hogy a mi gyerekeink másképp nőnek majd fel?

Nem mintha Janice valaha is akart volna gyereket. De aztán jött Hailey, a gyerek apja pedig

felszívódott.

– De igen.

Lily felkapott egy csörgőt a dohányzóasztalról, és a kicsi kezébe nyomta. A telefonba hangosbemondó zaja szűrődött be a háttérből.

– Ugye nem vagy még mindig a seattle-i reptéren? – kérdezte Lily ingerülten.

Miért nem ezzel kezdte? Jellemző Janice-re! Köntörfalaz, mellébeszél, és soha nem képes bevallani, ha hibázott. Mind-mind olyan jellemvonás, amit az anyjuktól örökölt.

– Miért csak most szólsz? Ha előbb tudom, még átszervezhettem volna a programomat.

– Őszintén szólva, épp most szálltunk le Bobbyval és a bandával Los Angelesben. Tudnál vigyázni Hailey-re, amíg a turnén vagyok?

Los Angeles?

– De én...

Lilynek hirtelen a torkára forrt a szó. A baba eközben ledobta a csörgőt a földre, és helyette Lily egyik hajtincsét próbálta a szájába gyömöszölni. Lily gyengéden kihúzta onnan a haját, majd letörölte a nyálat a kicsi álláról.

– Hiszen te is tudod, hogy két hét múlva kezdődik a turistaszezon. Nyakig ülök a munkában, hogy az ékszerek időben elkészüljenek a megnyitóra.

– Te mindig nyakig ülsz a munkában. Csak két hétről lenne szó, legrosszabb esetben háromról.

Egy kisbabát ellátni azonban nem könnyű feladat, mint ahogyan ezt Lily az elmúlt két és fél napban megtapasztalta.

– Tudod, hogy mennyire imádom Hailey-t – mondta Lily, és nyomott egy puszit a baba talpára.

– De azt is tudod, hogy milyen szűkös a tér a lakóhajón. Még én is alig férek el, az ékszerekhez felhasznált alapanyagokról és eszközökről nem is beszélve.

Vetett egy pillantást a konyhapultra, amely – csakúgy, mint előtte a két bárszék – telis-tele volt pakolva mindenféle gyöngyökkel, drótokkal, csipeszekkel és más tartozékokkal. Lily már a gondolattól is rosszul volt, hogy valami onnan véletlenül Hailey aprócska kezébe kerülhet.

– Ugyan már, bízz magadban egy kicsit jobban! – harsogta Janice. – Imárod a gyerekeket, engem is gyakorlatilag te neveltél fel. Fantasztikusan bánsz Hailey-vel is, ezerszer jobban, mint én. Rajong érted.

Janice, mint mindig, most is pontosan tudta, mit mondjon, hogy keresztülvigye az akaratát. Lily valóban imádta a gyerekeket, ő maga is szeretett volna majd egyszer néhányat. Arra vágyott, amit ő és Janice soha nem tapasztalhattak meg: nagy, stabil családot, ahol az őszinteség magától értetődő, természetes dolog. Mindezt egy olyan férfival, akiben megbízhat, és aki maga is szeretne gyerekeket.

Oké, Jerome-mal nem működött a dolog. Miután a férfi befurakodott Lily szívébe, majd az ágyába is, a lánynak azzal kellett szembesülnie, hogy a pasas házasság. Ez a felismerés fájdalmas szakítással végződött. Azóta azonban már egy év eltelt, és Lily úgy érezte, készen áll egy új kapcsolatra.

Ezzel szemben szinte semmi szabadideje nem maradt. Azzal volt ugyanis elfoglalva, hogy sürgősen elegendő pénzt szerezzen, hogy megvehesse Mr. Creech házáat a Main Streeten: szeptemberben lesz ugyanis esedékes az első részlet kifizetése.

– Lily? Itt vagy még?

– Figyelj, Janice: még ha nem is vesszük figyelembe a ténytet, hogy nálam egészen egyszerűen nincs elég hely, és hogy napi tizenkét órát kell dolgoznom, akkor sem vagyok hajlandó ekkora felelősséget vállalni. Még akkor sem, ha csak pár hétről van szó.

– Meg tudom érteni. Te viszont azt értsd meg, hogy ez most az én nagy lehetőségem, és te magad mondtad az előbb, hogy a sok utazás nem tenne jó Hailey-nek. Mégis ki mást kérhetnék meg? Vagy talán otthagynád a babát anyánál?

– Soha! – hallatszott a válasz azonnal. Lily rezignáltan sóhajtott. – Jó, rendben, megteszem. Azzal a feltétellel, hogy eljössz Hailey-ért még a szezon kezdete előtt, legkésőbb május tizennegyedikén. A szezon hivatalosan május tizenhetedikén veszi kezdetét.

– Köszönöm, Lily, nem is tudod, mennyit jelent nekem, hogy segítesz! Végig tartjuk majd a

kapcsolatot. Ha el akarsz érní, a legjobb, ha a mobilomon hívsz.

A Halo sziget lakói és az idelátogató turisták kedvenc éttermében, a Salty Dogban újságolta el Lily néhány órával később három barátnőjének a híreket a hűgárol, miközben Hailey az ölében ült, és egy zsemlét rágcsált.

– Szóval nagyon úgy néz ki, hogy a következő két hétben rám marad Hailey – fejezte be Lily.

Joyce és Cindy, akik mindketten Lilynek dolgoztak, hirtelen felhagytak a gügyögéssel, és elfordultak a babától.

– Meg kell hagyni, a hűgodnak van bőr a képén. És pont most, ilyen kevéssel a turistaszezon előtt! Jól megmondanám neki a véleményemet. Így sarokba szorítani téged...

– Pszt! – Lily aggdó pillantást vetett a baba felé, és mutatóujját az ajkára tette. – Ne Hailey előtt. Majd később megbeszéljük. Egyébként is, nem mindennap hívnak meg a barátnőim ebédelni. Nem akarom elrontani a különleges alkalmat.

– Szerintem nagyon is jó, hogy megteszed ezt a szívességet a hűgodnak – vetette közbe Joyce. – Egy gyereket egyedül felnevelni nem könnyű. – Elvált, gyereket egyedül nevelő anyaként a harminchárom éves Joyce pontosan tudta, miről beszél. – Ha nem dolgoznék nálad, fogalmam sincs, mihez kezdenék – tette hozzá. Joyce otthon készített ékszereket Lily tervei alapján. – Örülök, hogy ezzel a meghívással egy kicsit legalább törleszthetek nálad.

– Egyetérték – mondta a harminchét éves Cindy, akinek a férje keresőképtelenné vált, miután kompkapitányként balesetet szenvedett, a nyugdíja pedig nem volt elég, hogy abból a négyfős család megéljen. Cindy abból próbálta kiegészíteni a család jövedelmét, hogy Lilynek segített néha otthonról, néha pedig a pult mögött.

– A születésnapod tökéletes alkalom arra, hogy végre mind a négyen együtt töltsünk egy kis időt – tette hozzá Charity mosolyogva. – A következő évtizedre! Biztosan remek lesz.

Joyce és Cindy egyetértően bólogattak.

– Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy így legyen. – Lily feltette Hailey-re a partedit, aztán az étlapért nyúlt. – Én grillezett rákot kérek sült sajttal. Nagyon jól hangzik.

– Én is azt kérem. – Joyce becsukta az étlapot. – Egyébként még megvan Kayla babakocsija a pincében. Meg vagy egy tonna gyerekruha. Szívesen kölcsönadok bármit, ha kell.

– Köszönöm, jól jönne.

Wanda, a pincérnő, aki már egy örökkévalóság óta dolgozott a Salty Dogban, felvette a rendelést. Eközben Lily kinézett az ablakon. Az égen szürke felhők úsztak, az eső is esett, ami egyáltalán nem volt szokatlan április végén itt északnyugaton, a Csendes-óceán partvidékén.

Míg vártak az ételre, Lily mosolyogva átfutotta a vicces szülinapi üdvözlőkártyákat, amelyeket a barátnőitől kapott. Hailey boldogan sikongatott, láthatóan élvezte a társaságot.

Wanda kisvártatva visszatért a fogásokkal, és egy frissen sült zsemlével Hailey-nek. Az asztalnál rövid időre elnémult a beszélgetés, csak néha hallatszott egy-egy elégedett sóhaj. Charity ragadta magához elsőként újra a szót.

– A turistaszezon elég keménynek ígérkezik – mondta. Ő maga is saját készítésű szélforgókat árult az egyik szomszédos standnál, így pontosan tudta, hogy miről beszél. – Hogy fogsz tudni felkészülni, ha közben még Hailey-ről is gondoskodnod kell?

Ezt a kérdést Lily már saját magának is feltette.

– Janice megígérte, hogy még azelőtt eljön Hailey-ért, hogy a szezon kezdetét venné – válaszolta. – Addig meg valószínűleg szükségem lesz egy bébiszitterre. Nem ismertek véletlenül valakit?

Cindy a fejét rázta.

– Nem, de szívesen körbeérdeklődöm.

Kisvártatva Wanda közeledett az asztaluk felé, születésnapi tortával a kezében, az étterem összes vendége pedig teli torokból rázendített a *Happy Birthday to You*-ra. Lilynek könnyek gyűltek a szemébe a meghatottságtól. Még csak hét éve élt a szigeten, de az itteniek annyira barátságosak és nyíltak voltak, hogy úgy érezte, mintha az egész életét itt töltötte volna.

– Köszönöm – mondta. – Ez igazán kedves tőletek.

– Ugyan, semmiség. – Charity szeretettel mosolygott rá, majd a tortára mutatott. – Most pedig

kívánj valamit!

– Hát jó.

Nem kellett sokáig gondolkodnia. Az élete szinte tökéletes, csupán egy dolog hiányzik: egy férfi, akivel megoszthatja. Lily lehunyta a szemét. Hadd találjam meg a nagy Őt! – fohászzkodott magában.

Kinyitotta a szemét, és elfújta mind a harminc születésnap gyertyát, majd felszeletelte a tortát, és szétoztotta.

– Azt hiszem, tudom, mit kívántál – mondta Charity. – Azt, hogy legyen elég pénzed megvenni a Main Street-i házat. Egy ottani üzlethelyiségért ölni tudnék én is.

Lily kézműves kollégái sárgultak az irigységtől, amikor megtudták, hogy milyen alacsony áron kínálta Mr. Creech a házat Lilynek.

– Ha a te szomszédod lenne, és te vásároltál meg főztél volna neki minden áldott nap a térdműtétje után, akkor most minden bizonnyal te lennél, aki próbálja összespórolni a pénzt a házra. Ami pedig a kívánságomat illeti, tévedsz: az első részletet ugyanis már majdnem összeszedtem a házra. Ha ez a szezon is olyan jól sikerül, mint az előző kettő, akkor szeptemberig simán összerakom a maradékot.

– Akkor mit kívántál? – kérdezte Charity kíváncsian.

Cindy figyelmeztetően felemelte a mutatóujját.

– Akkor is teljesül a kívánsága, ha elárulja?

– Persze! – Joyce előrehajolt, és lehalkította a hangját. – Na, mondd el, Lily!

Lily nem látott semmi kivetnivalót abban, ha elárulja, mit kívánt.

– Én sem leszek fiatalabb, és családot szeretnék, ezért... azt kívántam, hogy megtaláljam az igazit.

– Én is azt keresem a válásom óta – mormolta Joyce. – Sok szerencsét hozzá!

– Egyikünk sem járt még szerencsével ebben a tekintetben.

Charity sóhajtva a tenyerébe támasztotta az állát.

– Nekem sem lenne kifogásom az ellen, hogy férjhez menjek és gyereket szüljek. Bár egyelőre egy normális randival is megelégednék.

Egy időre mindenki némaságba burkolózott, Lily pedig akaratlanul is azon morfondírozott, hogy mégis hogy fog ezen a szigeten megismerkedni bárkivel is. A környék ugyanis nem éppen arról volt híres, hogy hemzsegnének erre felé a szingli férfiak.

– Nem ez a legfinomabb torta, amit valaha kóstoltatok? – kérdezte sugárzó arccal Lily.

– Mintha csak házi készítésű lenne – nyalta le Charity élvezettel a villát. – Tehát, te kis születésnapos, mit terveztél a nap hátralevő részére?

– Tulajdonképpen dolgozni akartam, mert nincs elég ékszer raktáron. De most... – Lily vetett egy pillantást Hailey-re. – Talán majd ha elalszik.

– Szívesen vállalom több munkát, ha akarod – ajánlotta fel Cindy. – Maxnek kell egy új baseballpóló, és egy kis pluszpénz mindig jól jön.

Joyce bólintott.

– Én úgyszintén.

– Remek! Óriási segítség lenne.

Kisvártatva Hailey elfáradt és nyűgösködni kezdett. Lily felállt az asztaltól.

– A legjobb, ha most hazamegyek, és lefektetem a kicsit – mondta, miközben gondolatban néhány óra zavartalan munkában reménykedett. – És ne felejtsetek, ha mégis tudtok egy megbízható bébiszittert, szóljatok. Rendesen fizetnék.

Lily hazaérve lefektette a kicsit az összecsucskható gyerekágyba, amit Janice nagy nehezen bepréste a hálószobába, majd átfutotta a postát. Meg sem lepődött azon, hogy az anyjától idén sem kapott születésnap üdvözlőlapot. Négy vastkos szállítói katalógus mellett Lily hirtelen egy vékonyka borítékra lett figyelmes. Feladóként az adóhivatal volt feltüntetve. Különös, gondolta a lány. Hiszen minden adót idejében befizetett. Vajon mit akarhatnak tőle? Tanácstalan arckifejezéssel felbontotta a borítékot.

Émelyegni kezdett, miután átfutotta a levelet. Pénzt akartak. Sok pénzt. Ráadásul adóellenőrzést akarnak tartani nála, pont júniusban, a turistaszezon kellős közepén!

Lily a halántékát masszírozta.

– Boldog születésnapot! – mormolta maga elé.

Carter Boyle kinyújtóztatta elmacskásodott vállát, és átnyújtotta megbízójának az adóbevallást.

– Mivel a beküldésével egy kicsit elkésett, számolnia kell azzal, hogy pénzbüntetést kell fizetnie.

– Tudom – felelte Pete bűnbánó arckifejezéssel. – De a válás, meg minden... – Tanácstalanul megvonta a vállát. – Legalább ezzel megvagyunk. Köszönöm, hogy ilyen gyorsan gondoskodott mindenről.

– Nagyon szívesen, de jövőre inkább jöjjön egy kicsit korábban. A legjobb, ha szól a titkárnőmnek, Lindának, hogy küldjön emlékeztető e-mailt.

Miközben Carter az ajtóhoz kísérte ügyfelét, a fejében még az asztalon heverő adóbevallások jártak. Szerencsére már nem volt belőlük sok, így még nyaralást is be tudott tervezni augusztusra. Te jó ég, mennyire örült neki, hogy nemsokára végre horgászhat és golfozhat! Vagy végre randevúzhatna is.

Az utolsó kapcsolata óta jó sok idő eltelt, úgyhogy igencsak vágyott már a női társaságra, sőt nem csak társaságra. Minden barátja boldog párkapcsolatban élt, neki magának pedig már semmi kedve nem volt a futó viszonyokhoz. Úgy érezte, lassan itt az ideje, hogy családot alapítson. Már csak meg kell találnia az igazit...

Carter becsukta Pete mögött az ajtót, majd visszaült az íróasztalhoz, és belemélyedt következő ügyfele aktájába. Újra és újra azon kapta magát, hogy a gondolatai elkalandoznak, még hozzá a lánya felé. Talán azért, mert ma volt a tizenhetedik születésnapja.

Boldog születésnapot! – gondolta keserűen. Még a lánya nevét sem tudta, és azt sem, hogy hol lehet. Nem mintha nem próbálta volna meg felkutatni. Ő és a szülei tömördek pénzt és időt öltek a sikertelen próbálkozásokba, hogy megtalálják. Carter és az anyja csak akkor adták fel a keresést, amikor az apja szívinfarktusban meghalt tíz évvel ezelőtt.

Hogy elterelje sötét gondolatait, BlackBerryje felé nyúlt, és nekiállt átfésülni a névjegyzékében szereplő nőismerősöket. Miriam Adams például vicces és kedves, de egy kis bizsergésen kívül nem sok közös van bennük. Sarah Bakernek ezzel szemben volt egy kis problémája a hűséggel... Carter sorra vette a neveket, de egyikükkel sem tudott semmi komolyabbat elképzelni. Az lesz a legjobb, ha teljesen előlről kezdi a dolgot.

A telefonból kiszűrődő zümmögés kizökkentette a gondolatmenetéből.

– Heather Larkspur van a vonalban – mondta Carter titkárnője, Linda.

Heather szintén rajta volt a nők listáján, akik szerepeltek a névjegyzékében, de mivel már több mint egy éve nem látta, egyszerűen csak átsiklott a nevéen. Ki tudja, lehet, hogy a sors keze, hogy éppen most hívja?

– Kapcsolja be – kérte Carter a titkárnőt. – Helló, Heather!

– Szia, Carter! Jó régen nem beszélünk.

– Épp az előbb gondoltam rád – ismerte el Carter.

– Akkor épp jókor hívtalak, ugyanis meg akartalak kérdezni, hogy van-e kedved velem vacsorázni.

Ráérsz valamikor a héten?

Miért is ne? Talán egy személyes találkozó újra felébreszti benne a nő iránti vonzalmát.

– Mit szólsz a csütörtökhöz? Meghívlak – javasolta Carter. – Hányra menjek érted?

Születésnapja estéjén, miután Hailey elaludt, Lily a kanapén ülve egy nyaklánc elkészítésével foglalatzkodott. Eredetileg úgy tervezte ugyan, hogy egy tucatot megcsinál belőle, de úgy érezte, már nincs hozzá ereje. Hailey-re vigyázni és mellette dolgozni fárasztóbb volt, mint gondolta. Legszívesebben korán lefeküdt volna, de tudta, hogy az adóhatóságtól kapott levél miatt úgyszemint jönne álom a szemére.

Hatalmas adóbefizetést követeltek tőle, nem beszélve a bírságokról és a kamatokról. Az összeg

elég nagy volt ahhoz, hogy anyagilag teljesen a padlóra kerüljön.

Gyomra már a gondolattól is görcsbe rándult. Mi lesz, ha elveszíti az otthonát és a vállalkozását, melynek felépítésébe annyi időt, pénzt és energiát fektetett? Ez egyúttal azt is jelentené, hogy a barátnőit is cserben kellene hagynia, nem is beszélve arról, hogy le kellene mondania Mr. Creech házáról is. A gondolattól annyira reszketni kezdett a keze, hogy muszáj volt letennie a láncot az asztalra.

Azonnal szereznie kell egy adótanácsadót! Ryan Chase, a Halo Island Bank tulajdonosa otthonosan mozog a pénzügyekben. Ő biztosan tudja, mi a teendő. Bár Lily mindössze egyszer találkozott vele, nem félt attól, hogy felhívja otthon, mivel a feleségét személyesen is ismerte.

– Halló, Tina? Itt Lily Gleason – mondta, amikor Tina felvette a telefont.

– Ó, szia! – felelte az asszony kellemes meglepetéssel a hangjában.

Miután váltottak még néhány szót, Lily rátért hívása valódi okára.

– Bajban vagyok. Az adóhatóság ellenőrzést rendelt el a cégemnél, és fogalmam sincs, hogy kitől kérjek segítséget.

– Ez szörnyű! Feltétlenül beszélned kell Ryannel. Rögtön szólok neki.

Míg Lily arra várt, hogy Ryan a telefonhoz jöjjön, kivett a hűtőből egy üveg bort, és töltött magának egy pohárral. Az egész kanapét beborították a félig kész ékszerek és munkaeszközök, nem volt egy talpalatnyi hely sem, ahova le tudott volna ülni. Utálta ezt az káoszt, de nem volt más lehetősége. Legalábbis addig biztosan nem, amíg nem lesz övé a Main Street-i ház, ahol egy műhelyt is ki tudna alakítani.

– Halló, Lily? – csendült fel kisvártatva Ryan mély hangja a telefonban. – Tina épp most mondta, hogy az adóhatóság ellenőrzést akar tartani nálad.

– Igen, és fogalmam sincs, hogy mit csináljak. A tavalyelőtti adóbevallásomról van szó.

– Először is lépj kapcsolatba azzal, aki az adóbevallást készítette.

Daryl Chapman volt, aki megcsinálta a bevallást. Egy szobrász, akivel akkoriban Lily együtt járt. Daryl azt állította, hogy kiismeri magát adóügyi kérdésekben, Lily pedig boldog volt, hogy ezt a terhet levették a válláról. A szakítás után pedig mindig maga töltötte ki a nyomtatványokat. Csoda, hogy nem azokat akarják ellenőrizni.

Sóhajtvá forgatta kezében a borospoharat.

– Két és fél évvel ezelőtt elköltözött, és azóta nem hallottam felőle. Még azt sem tudom, hogy most hol lakik. Tudnál esetleg javasolni egy itteni szakembert?

– Van néhány igen hozzáértő adótanácsadó a városban – felelte Ryan. – A legjobb, akit ismerek, egy barátom, Carter Boyle.

Lily már hallotta ezt a nevet, de még sosem találkozott személyesen a férfival.

– Az anyjával szoktam néha bingózni – jutott eszébe Lilynek. – Igazán rokonszenves. A játékon kívül persze, mert abban nem ismer tréfát.

– Megadom neked Carter irodájának elérhetőségeit.

– Köszönöm – felelte Lily.

2. FEJEZET

Carter ingerült pillantást vetett az órára. Már háromnegyed öt van?

A négyórás ügyfelének láthatóan esze ágában sem volt megjelenni. Ha nem Ryan, a jó barátja ajánlotta volna be hozzá a nőt, biztosan nem vállalja el.

Oké, még ad neki kereken öt percet. Ha addig nem bukkan fel, akkor hazamegy készülődni a Heatherrel való randevújára.

Már épp azon volt, hogy egy kis rendet rakjon az íróasztalán, amikor berregni kezdett a telefon.

– A négyórás ügyfél, Lily Gleason van itt.

– Ötven percet késett – dörmögte Carter.

– Adjak neki új időpontot?

– Nem, essünk túl rajta. – Ha Ms. Gleasonnek problémát okoz, hogy már csak tíz perce van számára, akkor az az ő baja. – Küldje be!

Ms. Gleason belépett az irodába, egyik kezében egy szőke kisbabát tartva, a másikban pedig egy láthatóan teli bevásárlótáskát cipelve. Állig érő, világosbarna loknijai vidáman ugráltak a levegőben, ahogyan közelebb jött. Művészlélek, gondolta rögtön Carter, amint végignézett a nő sárga-fekete csíkos harisnyáján, amihez fekete garbót viselt, és egy ujjatlan sárga ruhát. Igazi bohém csaj.

Egyáltalán nem volt az esete, furcsamód mégis rögtön vonzódni kezdett hozzá. A pukkadásig tömött bevásárlótáskát azonban igen aggasztónak találta.

– Ön fiatalabb, mint hittem. – Lily zihálva lepakolta a hatalmas zacskót maga elé az íróasztalra, majd a karján ülő bébivel együtt lerogyott az asztal előtt álló székre. – Ne haragudjon, hogy elkéstem – tette hozzá bocsánatkérő hangon. – Ő itt Hailey, az unokahúgom. Két hétig én vigyázok rá. Ma egy kicsit tovább aludt a szokásosnál, utána pedig muszáj volt tisztába tennem és megetetnem. Bébiszittert keresek már egy ideje, de sajnos nem ismerek senkit... Jaj, fecsegek itt összevissza, pedig ez önt bizonyára a legkevésbé sem érdekli.

Lily kisimította a homlokából az egyik rakoncátlan tincset, és a füle mögé próbálta tuszkolni, de nem sikerült.

– Lily Gleason vagyok.

– Carter Boyle. – A férfi próbálta elnyomni magában az ösztönös mozdulatot, hogy a rakoncátlan tincset a nő füle mögé simítsa, ehelyett aranytolla után nyúlt, amelyet az egyik ügyfelétől kapott karácsonyra. – Háromnegyed hatkor házon kívüli elfoglaltságom lesz, ezért pontosan tíz percünk van. Hogy érti, hogy fiatalabbnak nézek ki, mint amire számított?

– Őszintén szólva, el tudom képzelni, hogy mennyi ideig tarthat, míg valaki felépít egy ilyen sikeres irodát. Ezért számítottam arra, hogy ön legjobb esetben is több mint negyven.

Carter próbált nem tudomást venni a tényről, hogy milyen jólesik neki a dicséret.

– Ki fogja számlázni nekem az egész órát? – kérdezte Lily nyugtalanul, és elkezdte kipakolni a táskájából a tengernyi iratot.

A baba komoly tekintettel fixírozta Cartert. A férfi önkéntelenül is arra gondolt, vajon a saját lánya is így nézett-e ki ilyen idős korában. Egyetlen fényképe maradt róla, amely közvetlenül a születése után készült. Évekkel ezelőtt leszokott róla, hogy a képet nézegesse, de a gyűrött kis arcocskára még tökéletesen emlékezett.

Megrázta a fejét, hogy szabaduljon az emlékektől.

– Nem, semmit nem számítok fel ezért az időpontért.

Egy pillanatra Carter elveszett Lily tekintetében. Apró aranypöttyöket vett észre a lány szemében, amelyek Lily barna íriszének karamellszínű ragyogást kölcsönöztek. Szokatlanul meleg szín.

Carter kényszerítette magát, hogy másfelé nézzen, és zavartan megköszörülte a torkát.

– Ha ezt itt mind először szét kell válogatnom – mondta nyersen –, akkor azt külön fel kell számítanom önnek.

– Rendben van. Tisztában vagyok veled, hogy nem én vagyok a legpedánsabb a földön. – Lily rezignáltan felsóhajtott. – Egyszerűen csak szívesebben foglalkozom inkább más dolgokkal. Művész vagyok, és ékszereket tervezek, amiket aztán magam készítek el.

– Meséljen egy kicsit a cégéről.

– A neve Creations by Lily, és hét éve hoztam létre. Én tervezem az ékszereket, a két alkalmazottam pedig segít a kivitelezésben. Ezeket az ékszereket aztán az interneten és a parti sétányon lévő standomnál adom el. Épp most akarok megvenni egy üzlethelyiséget a Main Streeten, kaptam ugyanis egy igen jó ajánlatot az egyik ottani házra. Persze csak akkor tudom megvásárolni, ha az adóhatóság nem vesz el tőlem előbb mindent, amim csak van.

Lily egy pillanatra olyan gyámoltalannak tűnt, hogy Carterben azonnal feléledt az ösztön, hogy megvédje.

A lány kinyújtotta a karját, és a csuklójára mutatott.

– Ezeket például én terveztem – magyarázta. Tucatnyi, fémből és gyöngyből készült karkötő fityegett a karján. – Magammal hoztam az előző három igazolásomat a jövedelemadó befizetéséről, valamint az adóhatóságtól kapott levelet is.

Míg Carter átfutotta őket, Lily tekintete a sarokban lévő asztalon álló órára tévedt.

– Ajjaj! – jegyezte meg nagy sóhaj kíséretében. – Letelt a tíz percem.

– Hogy mondja?

– Hiszen mindjárt találkozója van.

– Igaz. – Carter hátratólta a székét, és felállt.

Lily a babával a karján követte a férfi példáját, felfedve gyönyörű, nőies vonalait, melyek rögtön felébresztették Carter érdeklődését.

– Akkor segít nekem? – Lily idegességében telt, rózsaszín ajkába harapott.

Hm... A lány rendetlen, ráadásul késett is. Carter már nyitotta volna a száját, hogy közölje vele, keressen mást, de aztán hallotta, ahogy azt mondja a lánynak:

– Vetek egy pillantást a dokumentumokra, és hamarosan jelentkezem önnél.

– Köszönöm szépen, Mr. Boyle!

A lány mosolya egyszerűen mellbevágó volt. Carternek azonnal feltűntek az édes kis gödrök Lily arcán.

– Kérem, hívjon Carternek.

– Oké, úgy lesz. Ön pedig szólítson Lilynek. – Ahogy a lány búcsúzóul kinyújtotta a kezét, halkan csilingeltek a karkötői. – Mikor kell újra eljönnöm?

Carter felvette az adóhatóságtól érkezett levelet az asztalról.

– Az ellenőrzés kevesebb mint két hónap múlva lesz – felelte, miután gyors pillantást vetett a dátumra –, így nyertünk egy kis időt. Valószínűleg szükségem lesz pár napra, míg az összes papírt átnézem. Mit szól a jövő héthez?

– Az nagyon jó lenne. Következő alkalommal pontosan érkezem, ígérem. Nem tud egészen véletlenül egy bébiszittert?

Carter megrázta a fejét.

– Attól tartok, sajnos nem. Kifelé menet kérjen egy időpontot Lindától.

– Épp most akartalak hívni – mondta Charity vidáman, amikor Lily este telefonon kereste. – Sajnos, nem tudok elmenni a szombati bulinkra.

– Hm. Csak valami nagyon-nagyon fontos dolog jöhetett közbe. Egy randi?

– Bingó! És nem fogod elhinni, hogy kivel. – Charity olyan izgatottnak tűnt, mint egy tinédzser.

– Trevor Holt!

– Ez nagyon jó hír! Meséld el mindent!

– Ma délután a jachtkikötő felé jártam, hogy leadjak egy szállítmány forgót Trevor irodájánál. Egyszerűen megkérdezte, hogy nem lenne-e kedvem randevúzni vele. Majdnem elájultam.

– Épp ideje volt! Hová mentek?
– A komppal átme gyünk Anacortesbe vacsorázni Trevor egyik kedvenc éttermébe, úgyhogy feltétlenül vennem kell valami új göncöt. Mondd, hogy ment a találkozó az adótanácsadóval, akit Tina férje ajánlott neked? Mi is a neve? Carter Boyle?
Lilynek rögtön eszébe jutott a férfi nyílt tekintete, ami az őszinteség csalhatatlan jele volt.
– Megbízhatónak tűnik. Biztos vagyok benne, hogy nem fog félrevezetni.
– Jól hangzik.
– A maga nyárspolgári módján egészen vonzó – folytatta Lily. – Látnod kellene az irodáját! Rendkívül elegánsan van berendezve, csak a recepció majdnem akkora, mint a lakóhajóm.
– Akkor minden bizonnyal nagyon jó abban, amit csinál. Házas?
Lily nem látott gyűrűt a férfi ujján, de ez még nem jelent semmit.
– Fogalmam sincs. Miért? Netán érdekelne?
– Nem, inkább rád gondoltam. Hiszen te is párt keresel, és ha ő tényleg olyan őszinte, vonzó és sikeres...
Lilynek eszébe jutott Carter távolságtartó arckifejezése.
– Nem hinném, hogy jó benyomást tettem rá. Hailey olyan sokáig aludt, hogy majdnem egy órát késtem. Nem volt túl lelkes.
– De nem is a te hibád! Még nem találtál bébiszittert.
– Tudom, meg is próbáltam elmagyarázni neki. – Lily felsóhajtott. – Emlékszel, amikor a gimiben megpróbáltuk magunkat mindenféle mondvacsinált indokokkal kimagyarázni, ha nem csináltuk meg a házit? A tanárok sosem hittek nekünk. Carter pont így nézett rám ma.
– Elég szívtelennek tűnik. Várj csak, máris a keresztnevéen szólítod?
Charity célzása és hanghordozása egyáltalán nem tetszett Lilynek.
– Ugyan már, nincs semmi jelentősége. Nagyjából egyidősek vagyunk. – Mivel hirtelen valamilyen megmagyarázhatatlan okból késztetést érzett, hogy megvédje Cartert, gyorsan hozzátette: – Úgy tűnt, tetszett neki Hailey, úgyhogy mégsem lehet olyan szívtelen.
– Ki ne szeretné azt az édes babát? Hiszen egy angyal.
– Ráadásul nem számít fel nekem semmit azért a háromnegyed óráért, amennyit késtem. És a késés ellenére megígérte, hogy segít.
– Két verziót látok: vagy egyszerűen csak szerencséd van vele, vagy pedig a kis gödröcskéiddel és a hatalmas szemeddel mély benyomást tettél rá.
– Higgy nekem, a pasi teljesen tárgyilagos volt mindvégig. Megígértem neki, hogy keresek egy bébiszittert, és hogy a következő alkalommal pontosan érkezem.
Lily elhatározta, hogy tartja is a szavát. Az egyre közeledő ellenőrzés ugyanis úgy lebegett a feje felett, mint egy ijesztő, sötét felhő. Szüksége volt Carter Boyle-ra.

Heather Larkspur éppen olyan csinos volt, mint amilyenre Carter emlékezett. Tíz perccel a sokat ígérő üdvözlő csókjuk után már egymással szemben ültek a Harvey's nevű étteremben, a sziget egyik legelegánsabb helyén.

– Jó téged újra látni – mondta Heather mosolyogva, kivillantva hófehér fogait. Tökéletes megjelenésével éles ellentéte volt Lily Gleasonnek, akinek az ajka rúzs nélkül is örületesen érzéki...

– Carter? Úgy tűnik, gondolatban máshol jársz. – Heather kutató tekintettel fürkészte a férfi arcát. – Ahogy ismerlek, valószínűleg épp a munkán mélézol.

Carter most már tudta, hogy hiba volt randevúznia Heatherrel. Nem is olyan régen még gondolkodás nélkül engedte volna, hogy a nő elcsábítsa. Most azonban inkább megpróbált témát váltani.

– Még mindig ingatlanokkal foglalkozol? – kérdezte.

– Igen. Pont most választottak meg a hónap dolgozójának.

Amikor később Heather a vacsora közben az ő egyik viccén nevetett, Carter önkéntelenül is arra gondolt, vajon milyen lehet Lily nevetése. Innen már csak egy apró lépés volt, hogy elképzelje, milyen lehet a lány szex közben. Biztos, hogy fantasztikus...

Carter gondolataira a teste is azonnal reagált. Kiváltképpen egy bizonyos testrésze. És mindez pusztán azért, mert egy nőre gondolt, akit alig ismer, és aki ráadásul az ügyfele!

Carter ugyanis elvből soha nem kezdett ügyféllel. Egyébként is, egy ilyen természetes szépségnek, mint Lily, biztosan van barátja. Itt az ideje, hogy egyszer s mindenkorra kiverje őt a fejéből.

Később hazavitte Heathert. Az éjjeli égbolt felhős volt, a levegőben a tenger illatát lehetett érezni, és köd szállt a tájra.

Amikor megálltak Heather háza előtt, a nő könnyedén megérintette Carter karját.

– Köszönöm a ma estét. Örülök, hogy találkoztunk. – Előrehajolt, és megcsókolta a férfi arcát.
– Vigyázz magadra!

Kis idő elteltével Carter a hatalmas, modern berendezésű konyhájában állva végignézett az ízlésesen festett falakon, az elegáns bútorokon, melyeket a lakberendezője választott ki. Hirtelen annyira üresnek és hidegnek tűnt minden!

Ez csak egy lakás, nem pedig otthon, gondolta Carter kedvetlenül. Hiányzik innen egy vidám, kedves, bohókás nő, aki életet visz ezek közé a falak közé.

3. FEJEZET

Amikor Lily szombaton kora reggel felkelt, halálosan fáradtnak érezte magát. A tennivalók sora végtelen volt, és Hailey ellátása rengeteg időt vett igénybe. Néhány dologról muszáj lesz lemondania. Jelen esetben az alvásról.

Főzött magának egy kávét, s kinyomtatta Joyce és Cindy beosztását a következő két hétre. A szülinapi ebéd óta mindkét barátnője rengeteg túlórárt vállalt, amiért Lily kimondhatatlanul hálás volt nekik. Nélkülük jó nagy slamasztikában lenne. Csak reménykedhetett, hogy az adóellenőrzés minden baj nélkül lezajlik, és továbbra is tudja majd foglalkoztatni őket.

Önkéntelenül is Carter Boyle jutott eszébe. Ryan szerint ő a legjobb és legtisztességesebb adótanácsadó a környéken, ezért aztán amikor Carter beleegyezett, hogy segít, Lily úgy érezte, hatalmas kő gördült le a szívéről.

És Carter Boyle bizonyára nem csak adóügyekben jártas...

Lily vágyakozóan felsóhajtott. Semmi kétség, vonzódik hozzá. Tudta, hogy az egész nem több pusztán időpazarlásnál, hiszen a férfi semmilyen érdeklődést nem mutatott iránta. Ráadásul bizonyára házas, vagy legalábbis foglalt.

A hálószobából kiszűrődött Hailey gögicsélése. Lily szája – a fáradtság és az aggodalmak ellenére – mosolyra húzódott. Pelenkázás közben elmesélte a babának, mik a tervei délelőttre.

– Reggeli után elmegyünk a standomhoz a Front Streetre.

Lily standja egyike volt a tengerparti sétányon álló harminc kis bódénak, ahol a turisták mindenféle kézművesáruból válogathattak. A standok tulajdonosa volt felelős a tetőért és a homlokzatért, a bódé belső kialakításáról azonban a bérlő maga gondoskodott.

– Alaposan ki kell takarítanom a standot, sőt egy festés is ráfér. Nézhetsz majd a babakocsiból.

Hailey lelkesen sikongatott.

Miután Lily megfürdette, megetette és felöltöztette, magához vette a takarításhoz és a festéshez szükséges eszközöket, a pukkadásig tömött pelenkázótáskát, és karjára vette kis unokahúgát.

– Indulnunk kell. – Gyengéden megsimogatta a baba orrát. – Ha pedig visszajöttünk, felhívjuk a mamit.

Janice ugyanis már majdnem egy hete nem jelentkezett: egészen pontosan Lily hétfői születésnapja óta. A lány egyre jobban aggódott. Janice-t egyáltalán nem érdekli, hogy van Hailey?

A Whale's Wharf Lane felé tolta a babakocsit a homokos úton, amely a mólóhoz vezetett. A helyiek csak úgy hívták, hogy a „Lakóhajó sor”. Tíz hajó sorakozott ugyanis – az övét is beleértve – egymástól némi távolságra.

A délután enyhe volt, az égbolton pedig egy fia felhő sem látszott. Lily a nap felé fordította az arcát, hagyta, hogy a napsugarak simogassák. Kényelmes tempóban sétált visszafelé, és Hailey elszenderedett a babakocsiban.

A tisztaságtól fénylő lakóhajók látványa csoda szép volt. Napsugár csillogott vidáman a vízben, a cserepekbe ültetett virágok illata pedig a sós tengervíz illatával keveredett.

Lily mélyet szippantott a levegőbe. Kisvártatva felfedezte Mr. Creechet, aki egymopsz társaságában közeledett felé a stégen. Lily integetni kezdett.

– Hát nem tökéletes az idő egy kis sétához?

– Éppen itt volt az ideje, hogy melegebb legyen – morogta Mr. Creech.

Az idősebb férfi vetett egy gyanakvó pillantást a babakocsi felé. A kicsi olyan édesen aludt, mint egy igazi kis angyal.

– Hogy van Patsy? – érdeklődött Lily udvariasan.

Patsy Mr. Creech lánya volt, aki a férjével és a gyermekeivel a több száz mérföldnyire fekvő Spokane-ben élt.

– Ma délelőtt beszéltem vele telefonon. Egyfolytában sürget, hogy minél előbb költözzek hozzájuk,

de megmondtam neki, hogy előbb el akarom adni az üzletet és a lakóhajómat. Az ingatlanos hétfőn jön, hogy megnézzze.

– Ó, akkor gyorsan el fog rendeződni az egész. – Remélhetőleg Mr. Creech nem változtatta meg a véleményét az első részlet kifizetésének határidejével kapcsolatban! – Ez azt jelenti, hogy hamarabb lesz szüksége az első részletre? Arra számítottam, hogy csak szeptemberben kell majd kifizetnem.

– Ha bárki másról lenne szó, meggondolnám magam, de magácska mindig olyan kedves volt hozzám, ezért azt szeretném, ha maga kapná meg a házat... azzal a feltétellel, hogy szeptemberre tényleg összegyűjti a pénzt.

– Addigra biztosan meglesz.

Bár Lily eredetileg úgy tervezte, hogy nem szól Mr. Creechnek az ellenőrzésről, mégis képtelen volt úgy viselkedni, ahogyan azt Janice vagy az anyja tenné. Hirtelen úgy döntött, hogy elmondja az igazat, mindegy, hogy milyen következményekkel jár.

– Legalábbis remélem, hogy meglesz – tette hozzá. – Addig ugyanis még ellenőrizni fog az adóhatóság.

Mr. Creech döbbsent arcot vágott.

– És ez mit jelent pontosan?

– Valószínűleg semmit – felelte Lily gyorsan. – Július második felében többet tudok majd.

– Ugye számíthatok arra, hogy értesít időben, ha a pénz mégsem lesz meg?

Lily nyelt egyet, majd némán bólintott.

Mivel nem akarta elrontani ezt a gyönyörű napot azzal, hogy feleslegesen aggodalmaskodik, dúdolva hazafelé tolt a babakocsit. Miután otthon lefektette Hailey-t a hálószobában, elhatározta, hogy felhívja Janice-t. A telefon nyolcszor kicsengett, majd üzenetrögzítőre váltott. Lily rábeszél a rögzítőre:

– Szia, itt Lily! Hailey jól van, de hiányzik neki az anyukája. Számítok rá, hogy vasárnaphoz egy hétre megérkezel, legkésőbb szerdán. Csütörtökön ugyanis felállítom a standot, azután pedig nem lesz időm arra, hogy vigyázzak Hailey-re. Hívj fel!

Ezen a szombaton Carter volt a szokásos, havonta megrendezett baráti pókerparti házigazdája. Elhelyezte a paklikat és a hamutartókat az asztalon, megtöltötte a hűtőt sörrel és mindenféle rágcárnivalóval. Alig várta az estét.

Három barátja közül kettő, DJ Hatcher és Ryan Chase már megérkezett. Feleségeiket – Lizát és Tinát – is magukkal hozták, akik azonban előre megmondták, hogy nem maradnak sokáig, mivel a közösségi házba mennek a szokásos bingóestre. Már csak Carter legjobb barátja, Alex és felesége hiányzott.

– Megkínálhatlak titeket valamivel? – kérdezte Carter.

Liza a fejét rázta.

– Imádom ezt a házat – mondta Tina. – A kilátás a tengerre és a sziklákra egyszerűen lenyűgöző. Irigylésre méltó az a nő, aki egyszer beköltözik ide.

Carter még egyik barátjának sem szólt családalapítási terveiről, de most nem látott okot arra, hogy titokban tartsa.

– Furcsa, hogy ezt említéd, ugyanis épp mostanában döntöttem úgy, hogy megkeresem az igazit. Tina mosolygott, Liza pedig bátorítóan kinyújtotta a hüvelykujját a levegőbe.

– Csak az anyámnak ne mondjátok el – tette hozzá gyorsan Carter. – Tudjátok, milyen.

– Megígérem – mosolygott rá Liza. – Bárcsak eszembe jutna valaki, akivel össze tudnálak hozni!

– Odafordult barátnőjéhez. – Te tudsz valakit, Tina?

Carter gondolatai önkéntelenül is újra Lily Gleason körül forogtak.

– Nagyra értékelem az ajánlatod – mondta –, de szerintem egyedül is boldogulok.

– Biztos vagy benne? – felelte Tina szkeptikusan. – Össze tudnánk hozni ugyanis...

Szerencsére a mondatot félbeszakította az ajtócsengő, jelezve Alex és a felesége érkezését. Carter

megkönnyebbült.

Öt perccel később a három nő útnak indult, a férfiak pedig az étkezőbe mentek, ahol Carter sört és szivart osztott szét.

– Légy óvatos, még véletlenül se engedd, hogy a feleségeink összeboronáljanak valakivel! – figyelmeztette DJ, és rágyújtott egy szivarra. – Imádom Lizát, de sosem lehet tudni, mikor jut eszébe valamilyen abszurd ötlet.

– Én is úgy látom. – Carter letette szivarját a hamutartóra, majd nekilátott a pakli keverésének.

– Mit gondoltok, szerintetek jó ötlet feladni egy hirdetést az interneten?

– Miért nem lazítasz egy kicsit, és hagyod, hogy a dolgok maguktól megtörténjenek? – javasolta DJ.

– Egyetértetek – mondta Alex. – Ne érts félre, a házasság jó dolog, de mielőtt Ginnyt megismertem, még csak nem is gondoltam rá, hogy elvegyek valakit feleségül.

Carternek újra eszébe jutott a kislánya. Vajon szenved attól, hogy soha nem ismerhette meg az apját?

Önkéntelenül is látta lelki szemei előtt, ahogy két kis Boyle rohangál a házban. A fantáziaképpen a gyerekei az ő szakasztott másai voltak. Habár... ez nem volt teljesen igaz. Az egyik gyereknek rakoncátlan, göndör tincsei voltak, és kis gödröcskéi az arcán. Pont, mint Lily Gleasonnek...

Hailey hirtelen ötletének köszönhetően – miszerint jó móka lenne egy kis borsópürét a hajába és a fülébe kennie – Lilynek gyorsan le kellett fürdetnie a kicsit, és ezért majdnem késve érkezett a bingóestre. Amikor befutott a babakocsival, a terem már hangos volt a nevetéstől és a beszéd zajától.

Mosolyogva integetett oda barátnőinek és ismerőseinek, akik közül a legtöbben igen megdöbbenek a babakocsiban vidáman üldögélő Hailey láttán. Ennek persze megvolt az előnye, mégpedig az, hogy Hailey jelenléte feltehetően egy szempillantás alatt szaftos pletyka tárgya lesz a teremben. Kis szerencsével az est végére Lily akár bébiszittert is találhat.

Vett egy zacskó csokoládédraszt a büfében, és egy üres helyre vadászott. Ekkor látta meg Tinát, aki Lizával, Ginnyvel és egy másik nővel ült egy asztalnál. Lily odament hozzájuk köszönni.

– Ő itt Hailey, a húgom kislánya – mondta, majd lehajolt, hogy felhúzza a baba egyik lecsúszott zokniját. – El tudnátok hinteni a teremben, hogy a következő tíz napra bébiszittert keresek? Nagyon sokat segítenétek velem.

Miután kibeszélgették magukat, Lily felfedezett egy szabad helyet az egyik sarokasztalnál, ahol három idősebb asszony ült. Arrafele vette az irányt. Az egyik közülük Henri Boyle volt, Carter anyja. Remek alkalom, hogy egy kicsit többet megtudjon Carterről. Például hogy van-e felesége vagy barátnője.

– Jó estét! – üdvözölte Lily a hölgyeket. – Sajnos, csak az első szünetig tudok maradni, mert haza kell vinnem lefektetni a kicsit. Szabad itt egy hely?

A három asszony lelkesen bólintott.

– Ő itt az unokahúgom, Hailey – mutatta be Lily a babát.

– Te jó ég, hogy te milyen kis édes vagy! – gügyögte Rose Thorne, egy karcsú, ősz hajú asszony. – Mennyi idős?

– Hét hónapos. Én vigyázok rá, amíg a húgom... utazik.

Betty Jackson, aki a postán dolgozott, izgatottan előrehajolt.

– A fiam és a neje most várják éppen az első gyereküket. Alig várom, hogy vigyázhassak a babára.

– Felvehetem? – kérdezte Henri vágyakozó arckifejezéssel.

– Persze! Ön Carter édesanyja, igaz? – kérdezte Lily.

– Így van. Nem is tudtam, hogy ismeri a fiamat.

– Csak a múlt héten találkoztunk először. Segíteni fog nekem az adóügyeimmel kapcsolatban. – Lily az ajkába harapott. – Ugyanis hamarosan adóellenőrzést tart nálam a hatóság. Jobban mondván a cégnél.

Betty aggódva ráncolta a homlokát.

– Ez egyáltalán nem hangzik jól. Néhány héttel ezelőtt a barátnőmnél is vizsgálatot tartottak.

Van egy szuvenírboltja az egyik szigeten.

– És hogy sikerült? – kérdezte Lily.

Betty komoran rázta a fejét.

– Nem hinném, hogy tudni akarja.

Lily hirtelen émélyegni kezdett a csokoládédrazséktól.

– Betty, csak a frászt hozod rá! – Henri bátorítón rámosolygott Lilyre. – Ne aggódjon, kedvesem, ha valaki segíteni tud, akkor az Carter.

– Kiszaladok a büfébe – közölte ekkor Rose.

– Én is veled megyek – mondta Betty. – Hozzunk valamit?

– Nem, köszönöm. – Henri nyomott egy puszit Hailey feje búbjára. – Önnek, Lily?

– Egy brownie jólesne, köszönöm.

Miután egyedül maradtak, az asszony hamiskás mosollyal Lily felé fordult.

– Mondja csak, kedvesem, van valakije?

– Jelenleg nincs.

– Az meg hogy lehet? Hiszen maga egy kincs.

Lily érezte, hogy elvörösödik, és zavarában a haját kezdte piszkálni.

– Volt valakim, de sajnós kiderült róla, hogy hazug. – Többet igazán nem akart megosztani Carter Boyle anyjával.

– Akkor örülök, hogy a dolognak vége szakadt. Minden kapcsolatban az őszinteség a legfontosabb. Higgye el, jobbat érdemel ennél.

– Köszönöm. – Lily zavarba jött, így megpróbált témát váltani. – Mint már említettem, Hailey nálam lesz még egy ideig, és keresek valakit, aki vigyáz rá, amíg én felkészülök a turistaszézonra. Jól megfizetném az illetőt. Ha esetleg ismer valakit...

– Megjöttünk – jelentette be ebben a pillanatban Rose. Ő és Betty roskadásig pakolt tányérokka és tálcákkal foglaltak helyet újra az asztalnál. – Lemaradtunk valamiről?

– Ó, semmi különösről – felelte Henri kitérően, miközben Hailey hátát cirógatta. – Épp arról győzködtem Lilyt, hogy milyen jó parti a fiam, bár eddig még senkinek sem sikerült bekötnie a fejét. Én nagyon örülnék neki, ha végre megházasodna.

A három hölgy várakozásteljesen nézte Lilyt, aki megpróbált lenyelni egy falat süteményt.

– Ha kész megházasodni, akkor bizonyára hamarosan meg is fog – felelte kitérően.

Ebben a pillanatban a játék mai vezetője, Margie Best felemelkedett a helyéről. Lilynek tehát nem maradt sok ideje, hogy előadja kérését.

– Nagyon hálás lennék, ha elterjesztenék, hogy bébiszittert keresek.

– Én szívesen vigyázok rá – javasolta Henri Lily legnagyobb meglepetésére.

– Tényleg? Az fantasztikus lenne! De azért tudnia kell, hogy rengeteg munka van vele.

– Nem is tudja, mióta várok arra, hogy jól elkényeztessen az unokáimat! – Az a furcsa, vágyakozó arckifejezés újra megjelent Henri arcán. – Boldogan vigyázok erre a kis angyalra.

– Biztos benne? Legalább napi hat órától lenne szó, ami nagyon fárasztó.

– Ezzel együtt is szívesen vállalom. Különben is, mindössze tíz nap az egész.

– Akkor megbeszéltük? El sem tudja képzelni, hogy mennyire megkönnyebbültem!

Henri sugárzó mosolya megpecsételte a megállapodást.

– Jó estét! – üdvözölte Margie a társaságot. – Készen állnak?

Henri odahajolt Lilyhez.

– Önnél vigyázok majd a kicsire? – súgta oda.

– Nem, nem szükséges – suttozta Lily. Biztos volt ugyanis benne, hogy nem lesz ideje takarítani.

– A lakóhajóm elég szűkös. Az lenne a legjobb, ha átvinném Hailey-t önhöz. Mit szól a hétfő reggelhez?

– Rendben. Mégis az az érzésem, hogy először meg kellene próbálnunk hozzászoktatni Hailey-t az új körülményekhez. Hozzám és az új helyhez is. Carter holnap este nálam vacsorázik. Nincs

kedve velünk tartani? Mondjuk hat körül?

Lily ijedten összerezzen.

– Én...

– Rendben, hölgyeim, a játék elkezdődött! – kiáltotta Margie ebben a pillanatban.

– Akkor hát holnap hatkor! – mondta Henri. Úgy tűnt, ezzel a dolog el is van rendezve.

Carter minden vasárnap este az anyjával vacsorázott.

Most az egész délutánt azzal töltötte, hogy átolvasta az összes iratot, amit Lilytől kapott. A dokumentumok tanulmányozása után megállapította, hogy a lány kicsi, ám annál gyorsabban fejlődő cége csinos kis jövedelmet hozott a konyhára. Sőt, úgy tűnt, Lily még félre is tudott tenni belőle. Carter elég kudarcot vallott kisvállalkozást látott már, hogy mély benyomást tegyen rá a lány cégének sikere. Bár Lily első pillantásra némiképp szétszórtnak tűnt, láthatóan okos üzletasszony. Ráadásul nagyon szexi is...

Estefelé leparkolt az anyja háza előtt, és elszántan próbálta elfojtani túlságosan is élénk fantáziáját.

Az anyja kiváló szakács volt, Carter pedig majdnem éhen halt. Bár az édesanyja nem volt hajlandó elárulni, hogy mi lesz a ma esti menü, furcsamód megkérte fiát, hogy hozzon magával egy üveg vörösbor.

Miután Carter alaposan letörölte a cipője talpát a lábtörlőn, kopogtatás nélkül belépett a házba. Már az előszobában ínycsiklandó illatok csapták meg az orrát.

Carter várakozásteljesen szippantott a levegőbe.

– Szia, anya! – kiabált.

– A konyhában vagyok!

Carter megindult felé. Anyját a tűzhely előtt találta, arca izzadt volt a főzéstől, kötényt pedig paradicsomszószfoltok borították.

– Hm, de jó illat van! – kiáltott fel Carter lelkesen. – Hoztam bort. – Azzal felemelte az üveget a levegőbe.

– Merlot. Tökéletes. Tedd csak le!

Henri mosolyogva tartotta oda az arcát fiának, Carter pedig lehajolt, hogy pusztit nyomhasson rá. Ekkor vette észre, hogy spagettinek való víz melegszik a tűzhelyen. Várakozásteljes arckifejezéssel vette le a másik edényről a tetőt, amiből forró gőz csapott fel.

– A kedvenc spagettiszószom!

A szósz egy egész napig kellett főzni, ezért Henri általában csak a fia születésnapján készítette el, az viszont csak októberben lesz. Az egész dolog kezdett gyanússá válni.

– Mi folyik itt? – kérdezte a férfi. – Ez legalább hat személyre elegendő. Miért csinálsz ilyen sokat? – kérdezte meglepetten.

– Két vendéget is várunk.

Bár Henri hátat fordított, hogy betegye a sütőbe a fokhagymás kenyeret, Carter figyelmét nem kerülte el anyja zavart arckifejezése. Mégis mit jelentsen ez az egész?

Gyanakvóan fürkészte az anyját. Egy pillanat, hiszen két vendéget említett! Így tehát mégsem vakrandiról lesz szó. Akkor viszont...

– Kérlek, mondd, hogy nem hívtál meg egy egyedülálló nőt az anyjával együtt!

– Tulajdonképpen nem – felelte Henri még mindig szemlesütve.

– Te jó ég! – nyögte Carter. – A francba, anya! – Tudta, hogy Henri gyűlöli, ha káromkodik, de ebben a percben ez a legkevésbé sem érdekelte. – A Philips családról van szó, igaz? Mondd nekik, hogy beteg vagyok. – Gyors pillantást vetett az órára. – Ha van egy kis szerencsém, még meglóghatok, mielőtt ideérnek.

Henri Carter felé fordult.

– Dolores Philips? Ugyan már, még az étvágyam is elmenne tőle.

Carter megkönnyebbülten fellélegzett.

Ebben a pillanatban kopogás hallatszott a bejárati ajtó irányából.

– Ezek a vendégeink lesznek. Kinyitnád az ajtót?

Carter bosszúsan az ajtóhoz sietett, hogy kinyissa. A következő pillanatban Lily Gleason állt előtte, Hailey-vel a karjában. Rá aztán tényleg nem számított.

– Lily? Mit keres itt?

– Nem mondott semmit az édesanyja?

A lány ujjatlan ruhát viselt, ezúttal sötétkéket, alatta pedig egy szűk piros pólót.

– Tegnap este hívott meg minket vacsorára, amikor találkoztunk a bingóesten – magyarázta Lily.

– Jövő héttől ő vigyáz majd Hailey-re. Nagyon kedvesen azt ajánlotta, hogy hozzam át ma este Hailey-t, hogy megszokja az új környezetet.

– Tessék? – Carter képtelen volt elhinni a dolgot. Miért nem mondott erről az anyja egy szót sem?

– Aggodalomra semmi ok, mindössze egy bő hétről van szó, amíg a húgom eljön a babáért. És természetesen fizetek érte.

– Nem a pénz miatt kérdeztem – felelte Carter, és csak remélni tudta, hogy Lily semmit nem vett észre abból, ami a testében zajlik.

– Da! – kiáltotta vidáman Hailey, és Carterre mutatott, mintha emlékezne rá.

– Szia, picur! – köszöntötte a babát, barátságosan megcsipkedve apró orrát.

Hirtelen Henri jelent meg az ajtóban, arca teljesen kipirult az izgalomtól.

– Az ég szerelmére, Carter, engedd már be őket!

A férfi vonakodva lépett oldalra, hogy beengedje Lilyt a házba.